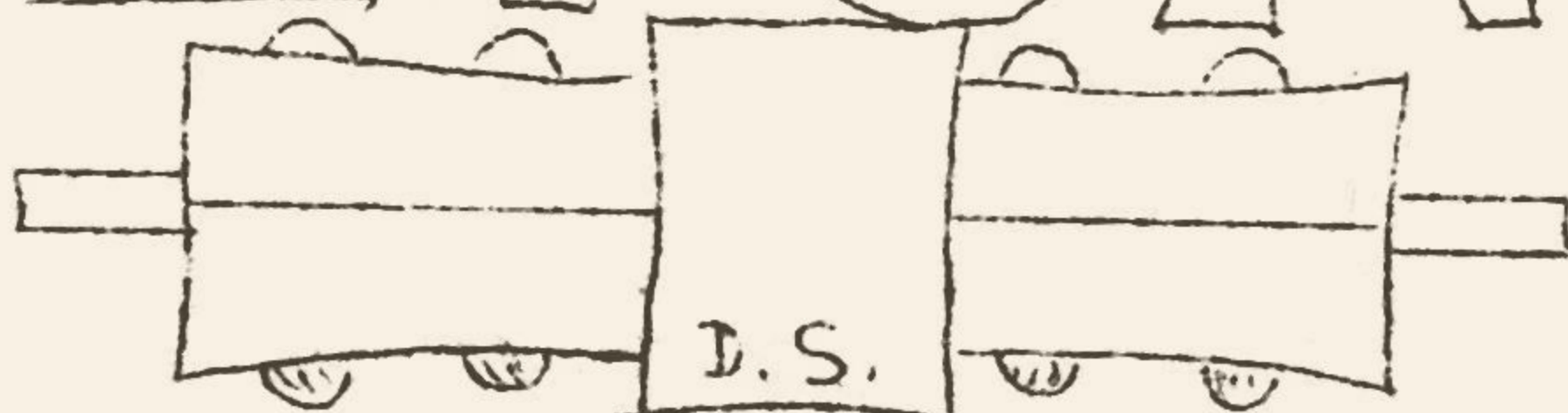

1919

MINNESOTSKI ZVON

SLOVEREC
SEM.
TAKO M'JE MATI
D'JALA.

4. LETO I ŠTEV. 4

MINNESOTSKI ZVON

Leto 4

APRIL - MALI TRAVEN

Štev. 4

MESEČNIK ZA SLOVENSKO MLADINO

Za uredništvo:

Franci Medved

Za upravo:

Anica Krulc

Albin Medved

Zastopnik v Clevelandu:

Marijan Kosem

794 E. 154 St.

Cleveland 10, Ohio

Vsebina:

Vstal je Kristus, upanje moje! (Rev. Jože Vovk)	50
Laž ima kratke noge (Vrhovčan)	51
O materinem jeziku:	
Oton Župančič (gdč. Lojzka Verbic)	53
Pomladna ladja (Oton Župančič)	54
Sveta podoba v Lucci (S. Lagerlöff - gdč. Verbic)	55
Glas Mladine:	
Ligin sestanek (Mila Vidmar)	57
Pot v Michigan (F.M.)	58
Pismo	60
Če znaš narobe slišati... (F.B.A.)	61
Misijoni:	
Pavlina Jaricot	62
Prigode nagajivega Bobija	64

Naslov:

MINNESOTSKI ZVON

Box 563

Biwabik, Minn.

Naročnina:

Celoletna \$1.50

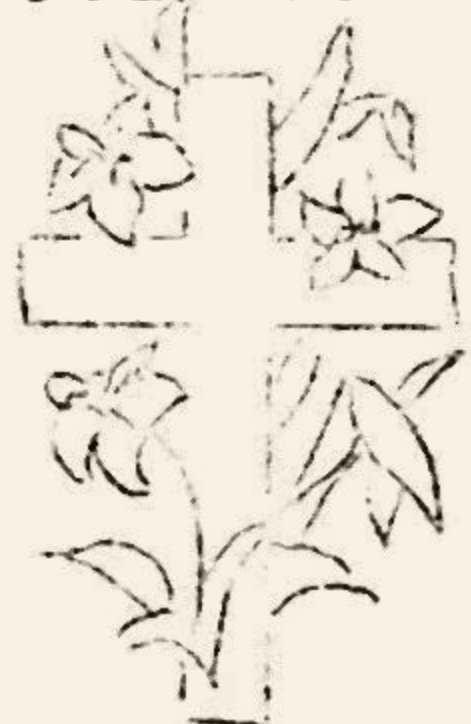
Polletna \$1.00

VESELA

ALELUJA !

Rev. Jože Vovk

"VSTAL JE KRISTUS, UPANJE MOJE"

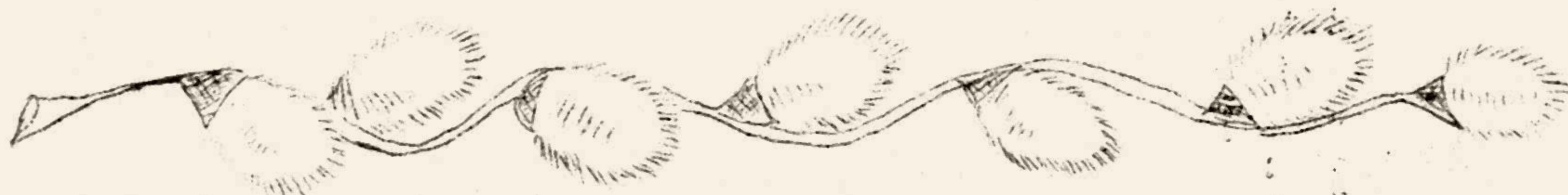
Francoskemu cesarju Napoleonu se je ponudil nekdo, češ da bo ustanovil novo vero, ki naj postane uradna vera francoskega cesarstva; cesar naj samo da dovoljenje in on mu obljublja, da bo s to novo vero izrinil staro krščansko vero... Cesar ga poslušal, potem pa reče: "Takole predlagam: oznanjajte svojo vero, delajte čudeže, dajte se pribiti na križ in tretji dan vstanite iz groba, po bom jaz prvi vaš apostol..." Oznanjevalec nove vere je odšel in njegov predlog je propadel.

Velika noč je največji praznik krščanstva. S tem da je Kristus vstal od mrtvih, je potrdil ves svoj nauk in svoje življenje, dokazal je, da je pravi Bog in da nas je v resnici odrešil: treba je samo, da sedaj na tem svetu z njim trpimo, pa bomo tudi gotovo z njim poveljani.

Veliki petek, dan Jezusovega trpljenja in smrti je velik dan, vendar brez velike nedelje, ko je Gospod vstal od mrtvih, bi Jezusovo odrešilno delo ostalo brez moči in uspeha. Apostoli bi se rezšli in bi molčali, nihče bi ne upal oznanjati Jezusa, ki je bil križanin je ostal v grobu... Zato je Jezus vselej napovedal poleg svojega bridkega trpljenja tudi svoje častitljivo vstajenje na tretji dan: "In tretji dan bo vstal... Drugega znamenja (to je čudeža) ne bo več kot znamenje preroka Jona: kakor je bil Jona v trebuhu ribe tri dni in tri noči, tako bo Sin človekov v osrčju zemlje (v grobu) tri dni". Zato pravijo Jezusovi sovražniki Pilatu: "Poslednja zmešnjava bo hujša od prve" ko bodo namreč Jezusovi učenci telo učenkovo ukradli in rekli: vstal je od mrtvih... Vendar ni bilo treba tatvine, Jezus je vstal s svojo lastno močjo. In res je: poslednje Jezusovo znamenje je največje in naša vera trdno na njem sloni: verujmo v njega, ki je zmagal tedaj, ko so ga umorili in deli v grob. On je v resnici nezmagljiv. Vstal je Kristus, upanje moje....

Tole se je zgodilo v Rusiji sedaj pod vlado brezbožnega komunizma. Na Veliko noč so sklicali veliko zborovanje, kjer so govorniki nastopali zoper staro vero in smešili vse kar je nam Krist-

janom svetega (Kdor smeši kaj, kaže, da ne ve kaj boljšega povedati). Na koncu, ko se je zdelo, da so Kristusa pokopali za vselej, voditelj zborovanja vpraša, če bi hotel kdo izmed navzočih govoriti. Dvigne se star, častitljiv mož, stopi na oder, pogleda po zbranih ljudeh in pozdravi z ruskim velikonočnim pozdravom: "Kristos voskrese!" (Kristus je vstal) in vsa dvorana mu odgovori kot z enim glasom: "V istini voskrese!" (Zares je vstal). Le upajmo, da se bo tako zgodilo povsod, tudi v naši domovini kadar bo božja volja. Kristus bo vstal iz groba, v katerega ga sedaj polagajo, zakaj nje-ga ne more obdržati grob. On je namreč Življenje samo, pravi Bog!

Vrhovčan:

Laž ima kratke noge...

Na veliko soboto zjutraj so šli vsi dečki k fari po blagoslovljen ogenj. Gospodinje namreč niso hotele prej zakuriti v peči, dokler niso dobile blagoslovljenega ognja. Prinašalci ognja pa so dobili za to pirhov in drugih dobrot, katerih so bili delžni samo oni, ki so prvi pridrli domov z blagoslovljenim ognjem; drugi so odšli praznih rok.

"O, letos si pa že prepozen, mi že imamo ogenj," so dogovarjale gospodinje zakasnelim prinašalcem ognja.

Med takimi zamudniki je bil navadno tudi Samčev Rudi. Čeprav je imel dolge noge, ga je vselej kdo prehitel in spravil ob pirho, ki si jih je tako srčno želel.

"Nak, letos me pa ne bo nihče prehitel," je v svojem srcu soglasno sprejel resolucijo nesrečni Rudi. Pripravil si je kresilno gobo, v žep je nasul majhne koščke, za vsako hišo v vasi po enega, pa jo je ucvrl proti fari. Toda Rudi ni šel k fari. Na bližnjem hribčku se je ustavil in počakal. Od tu je imel lep razgled na farno cerkev.

"Hm, tu bom počakal. Ko bodo gospod župnik blagoslovili ogenj, bom videl od tukaj, pa bom zažgal kresilno gobo in bom letel nazaj v vas. Vse gospodinje bodo mislile, da prihajam od fare in prihov bo nič koliko!" je že v duhu vriskalo Rudetovo srce.

Pred cerkvijo so fantje že pripravili grmačo in čakali, da

gospod župnik blagoslovijo ogenj. To je bilo drenja in nestrpnosti! Po blagoslovitvi so dečki hitro prižgali svoje kresilne gobe in jo ucvrli proti domu, kajti samo prvi sme računati na pirhe.

Rudi je vse opazoval. Prižgal je kresilno gobo in še malo počakal.

"Saj se mi ne mudi. Prvi bom pa le!" In v duhu je že štel pirhe, ki jih bo dobil za ogenj. Ko je imel vse pripravljeno, je odhitel v vas. Ustavil se je pri Kodriču.

"No, kaj letos si pa ti prvi, Rude?" ga je nagovorila Kodričeva mama in mu že vtaknila v žep dva lepa pirha. Tudi drugod so se začudili, da je Rudi letos prvi.

"Kje je pa Gramčev Pepi?" ga je vprašala Hudoletnikova mama.

Rudi prvi hip ni vedel, kaj bi odgovoril; pa se je brž znašel in rekel: "Spotaknil se je in padel. Pa sem ga prehitel.

Rudi je že obletel skoraj vso vas in je že mislil iti v sosednjo vas, da bi še tam pobral pirhe, ko je pridirjal Gramčev Pepi z blagoslovljenim ognjem.

"Ne bo nič, Pepi," je rekla Kodričevka, "je bil tukaj že Samčev Rudi."

"Kaj? Samčev Rudi? Saj on vendar ni bil pri fari!" je jezno vzkliknil Pepi.

"Ježeš, potem pa moj ogenj ni blagoslovljen!" se je razhudila dobra soseda. V celi vasi je nastalo silno ogorčenje in nekaj fantov jo je ubralo za Rudetom. Dobili so ga v sosednji vasi, ga temeljito premlatili in mu pobrali vse pirhe. Vse jadikovanje mu ni nič pomagalo. Ampak po blagoslovljen ognju ni šel potem nikoli več, po ognju pa ne...

OTON ŽUPANČIČ

je bil rojen na Vinici v Beli Krajini l. 1878. Gimnazijo je študiral v Novem mestu, na Dunaju pa je obiskoval vseučelišče. Po končanih študijah je nastopil službo profesorja, nato pa je postal mestni arhivar* v Ljubljani, pozneje pa upravnik "Narodnega gledališča" v Ljubljani. Zdi se mi, da sem že omenila, oziroma opisala slovenske lirike: Dragotina Ketteja, Josipa Murna in Ivana Cankarja. Četrtri med njimi pa Oton Župančič, ki ga po vsej pravici štejem med največje slovenske pesnike za Prešernom. Kette, Murn, Cankar in Župančič so začetniki, modernega slovenskega slovstva, največji med njimi pa je Župančič, saj vemo, da se je Cankar posvetil pisateljevanju in je največji slovenski pisatelj in dramatik.

Mojstrsko je napisal zbirko otroških pesmi "Ciciban" in "Sto ugank", vzorni so tudi njegovi prevodi iz angleščine in francoščine. Župančič je mojster jezika.

Komu niso znane lepe pesmi v zbirki "Ciciban", n.pr. "Ciciban in če bela", "Ciciban teče v zeleni dan", "Ciciban se cmeri". Kako ljubke so njegove uganke, še odrasli so jih radi prebirali. Župančič je umrl l. 1949. Zadnje njegove pesmi niso več tako lepe kot so one, ki jih je napisal v "mirni" dobi.

Ko smo v Trstu nastopali v radiu s šentjakobskimi otroki, se spominjam svoje najboljše učenka Helene Kušutove, ki je tako lepo recitirala Župančičevo pesem "Pomladna ladja". Napisala vam jo bom in Kregarjev Simonček se gotovo še spominja teh lepih nastopov, saj je sam večkrat nastopil.

*) Arhiv - zbirka listin, prostor za shrambo listin.
Arhivar - je oni, ki upravlja arhiv.

Oton Župančič

Pomladna ladja

Kam bi s to pomladjo?
Nam je je preveč;
naložimo ladjo,
odpeljimo jo preč!

Zelenino mlado
trgajmo naokrog,
ti oberi livado,
ti opleni log.

Tiste cvetne kite
dajte nam najprej,
jambor opletite
z mrežo gostih vej.

Kaj še pojde z nami?
Nagelj in rožmarin,
naj nam v srcu drami
zemlje domače spomin.

Ptička najbolj vesela,
z gnezdrom vred na krov!
Boš nam slovensko pela,
kakor zvonček nov.

Kje so tisti kraji,
kjer vse leto in dan,
o božiču in v maju
svet je v led vkovan?

Mulasti, nesrečni
kučmarji tam žive,
sredozimci večni
v usta pest tišče.

Tja gremo s pomladjo,
nam je je preveč,
naložimo ladjo,
odpeljimo jo preč!

Ko so nastopili slovenski Marijini vrtci na Repentabru pri Trstu, so nekateri recitirali pesmi in moja Helenca je bila izbrana tudi, naj bi še povedala ono lepo o pomladi. Pa pride k meni, ko je začela ponavljati in pravi: "Nekje se mi ustavlja, ne znam več." Pa sva šli okoli cerkve in obe sva "tuhtali", kako bi napravili in hitro sva skončali. Helena pa je to pot povedala še lepše, ker se je vsa uživala v pesem in zela splošno pohvalo zanjo.

Ker so Župančičeve pesmi tako lepe, jih bomo še objavljali, a najboljše bi bilo, če bi jih mladina sama napisala za Zvon.

Prihodnjič pa še kaj o mojem Budgieju, ki ja učim spet nekaj novega. Povem samo to, da je to leto posvečeno Mariji - zato lahko skoro uganete, kaj bi ga rada naučila. Kdor pa ne verjame, da Bud-

gie res govori, naj vpraša go. Pavlo Križičnik, ki se je sama prepričala, ko je Budgie prišel k njej na roko ter ji je prav lepo povedal: "Moj, moj Budgie, Budgie, Badžili".

Vesele preznike in mnogo pirhov!

SELMA LAGERLÖFF

SVETA PODOBA V LUCCI

(NADALJEVANJE)

POSLOVENILA: LOJZKA VERBIC

Spet je dvignila ljubeznjiva prikazen pogled, kakor bi bila nejevoljna nad trdovratno vztrajnostjo glede obljube, ki sta jo slišala v Palermu, vendar je nadaljevala in gas je bil vedno bolj mil, čim dalje časa je govorila: "Prav je, da imata tako trdno vero, pa vendar ni gotovo, da bo Bog uslišal vajine molitve. Mogoče vaju bo najprej učil, kako morata biti zadovoljna s tem, kar vama je odločeno. Spomnila sem se na vajinega soseda, bogatega kmeta v okolici Palerma. On ima bolno hčerko, tega pa vama ni povedal, da ima še drugo, ki pa ni lepa in je tudi pohabljena. Tega otroka ni maral in je z njo ravnal slabo. Ta deklica pa je zelo pametna, delovna in mu mnogo koristi pri gospodarstvu. Njeno trpljenje je ganilo Boga, zato je poslal bolezen njeni sestri. Ta bolezen oi se za kaj lahko pozdravila, ker si jo je nakpala z zastrupljenim glavnikom, ki ga je kupila od hudobne Arabke. Na tem bo morala umreti, če njen oče ne bo spoznal, da mora ljubiti obe hčerki enako. Bolnica bi se ne smela česati s tem glavnikom, a dokler ne bo oče spoznal božje volje in ne bo znal ceniti dobrega daru svoje pohabljene hčerke, se to ne bo zgodilo."

"Resnično," je zaklicala stara žena, "čim dalje časa Vas poslušam, milostna gospa, tem bolj sem prepričana o božji modrosti in pravičnosti. Gotovo sva midva oba pogosto pozabila, da oi se mu zahvalila za vse dobrote, pa midva le zaupava obljubi, ki sva jo slišala v Palermu."

Pri teh besedah je obkrožil najmilejši smehlaj obličje plemenite žene in ko je obema namignila, naj gresta z njo, je rekla:

"Svarila sem vaju, moja prijatelja, pa vidim, da je nemogoče vaju odvrniti od tega, kar sta se namenila. Pomislita še enkrat, kako težko je najti uslišanje vajinih želja in mislita na to, da

lahko vse izgubita, če dasta ta denar proč."

Ne da bi čakala odgovora, jih je peljala k stebri in pokazala navzgor. Prav na vrhu je visel velik križ iz temnega lesa in na njem je bila pritrjena Kristusova podoba, ki se je zelo razlikovala od drugih podob Križanega. Obrnila sta se k spremljevalki, da bi se prepričala, če sta prišla prav.

"Ta podoba je zelo stara, in slabo ohranjena, pa vendar predstavlja mojega Sina, Križanega Žveličarja."

Oba starca sta bila tako globoko zamišljena nad podobo Križanega, da sta šele čez nekaj časa spoznala pomen besed, ki sta jih slišala. "Ljubi moč, Sveti tamkaj zgoraj mi skoro zbuja strah s svojimi širokimi obrvmi in z globokimi očmi. Kar tesno mi je, ker je upodobljen brez brade. Ne morem Ga spoznati."

Čudila sta se tudi, da je bil ogrnjen s kratko sukno iz črnega blaga, prepasan okoli trupla in na nogah je imel sandale. Podoba je bila vsa zaprašena in gotovo je visela že dolga leta tam ne da bi se kdo brigal zanjo.

"Vidva sta gotovo nemirna," je rekla spremljevalka. "Pričakovala sta, da bo mogočni, ki naj vama pomaga, izgledal ves drugačen."

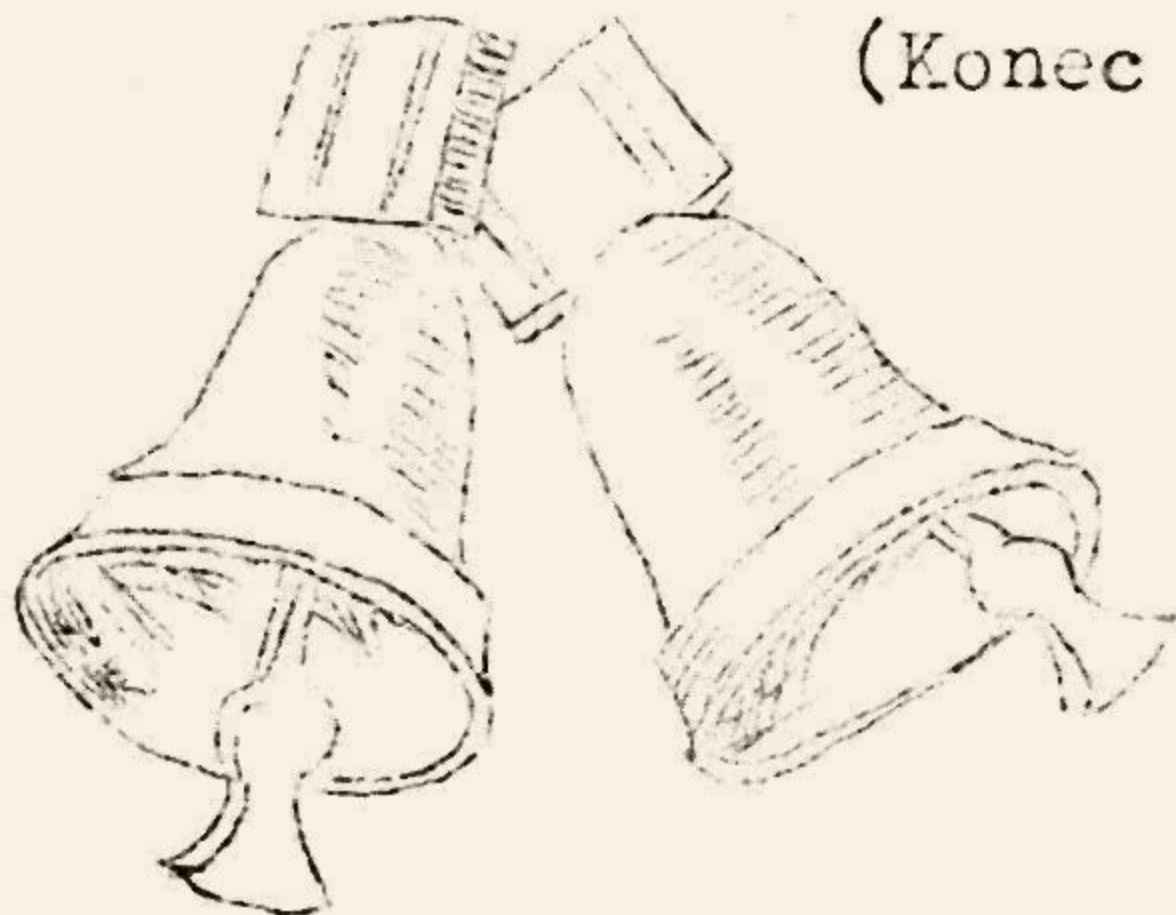
"Ljuba, milostna gospa Kraljica, mičva ne misliva podobno. Vesela sva, da Ga nisva takoj spoznala. Dobro veva, da je bilo tako, ko je še živel na zemlji. Po svoji vnanjosti je bil skromen in ljudje niso mogli umeti, da je bil božji Sin."

Spet se je povrnil smehlaj na obraz tuje gospe. "Le izročita Mu svoj dar?"

Nič nista odgovorila na to, temveč zdrsnila na kolena in pripognila glavi do tal.

"O Kristus, Božji Sin," sta rekla, "sprejmi najin dar in poslušaj najino prošnjo. Poglej tu 30 goldinarjev, ki sva jih dobila, ko sva prodala kočo, vrt in oslička. Iz Sicilije sva jih prinesla, ker veva, da poplačaš stokratno vsak dar, ki ti ga damo. Stori, da najino zaupanje in vera ne bosta osramočena in daj nama toliko, da bova brez skrbi živela na starost!"

(Konec prihodnjič)

Mila Vidmar

LIGIN SESTANEK

Naša podružnica Lige ima letos zelo zanimive sestanke. Glavna zasluga za to gre našemu požrtvovalnemu g. m. Kuntari. On nam je preskrbel za vsak Ligin sestanek lep film o lepotah Amerike in kaj se prideluje v posameznih državah. Posebnost je tudi to, da je vsak sestanek v drugem mestu, kar je tudi njegova zamisel. Januarja je bil na Gilbertu, februarja na Biwabiku, zadnji marčev sestanek pa na Aurori. V vseh teh mestih namreč živimo novonaseljenci. Za marec je pripravil g. Kuntara še posebno zanimiv in lep spored: Film - "Slovenske Brezje - Lemont", ki ga je sam snemal lani ob obletnici kronanja lemontske Marije. V filmu se lepo vidi Blejsko jezero z otočkom. Ob njem igrajo slovenska dekleta v narodnih nošah simbolično vajo: "Gor čez izaro". Potem je v prvem delu Baragova proslava iz leta 1932 na Gorenjskih Brezjah v Sloveniji. Drugi del filma je snel lani. Prvi del prikazuje prihod romarjev v Lemont. Potem večerna procesija z lučkami, nato maša prevzvišenega škofa Dr. Rožmana. Vidi se tudi novi križev pot, procesija presvetega Rešnjega Telesa z evangelije, maša pri votlini, pridiga Prevzvišenega Dr. Rožmana in sklep v cerkvi. Vmes se je slišalo lepo petje Marijinih pesmi. Vsi smo z zanimanjem gledali posebno še, ker smo videli dosti poznanih ljudi, s katerimi smo bili skupaj v Lemontu. Film je barvan in zelo lep. Veliko dela in truda je imel ž njim g. Kuntara. Seveda nisem vsega opisala, bilo bi predolgo, saj je bil film dolg skoraj dve uri. Samo glavne slike sem omenila. Potem je bil na sporedu zanimiv opis potovanja č. g. p. Mirka Godine, Aurorskega župnika, v Evropo. Gospod župnik nam je najprej povedal kratko duhovno misel o postu. Za tem nam je v kratkem opisal svoje doživljaje na poti v večno mesto Rim, kamor je bil klican na zborovanje ali volitve svojega reda. Sredi januarja se je podal na pot. V New Yorku se je vkrcal na ladijo "Queen Mary". Na morju so bili samo pet dni. Pristali so v Cherbourgu, blizu Pariza. Nato so šli v Pariz, iz Pariza v Gradec in iz Grad-

ša čez mejo v Trbiž in naprej v Trst. V Trstu je obiskal brata in se spet hitro pedal na pot proti Rimu. Omenil je, da so v Franciji in Austriji še zmerom slabi in mrzli vagoni kakor smo jih pred leti mi zapustili na poti v Ameriko. Ravno na svečnico je prišel v Rim, kjer so bili že vsi zbrani. Sv. Očeta ni videl, ker je bil ravno tiste dni najbolj bolan. Pač pa mu je dal po njegovem tajniku blagosloviti male sponke in svetinjice Brezmadežne, ki jih je razdelil na sestanku med nas. Nazaj grede iz Rima je obiskal mesto Napelj, ognjenik Vezuv, slovečo božjo pot Loretto, kjer živi slovenski duhovnik, njegov znanec p. Kočijan, kapucin. Tam mu je razkazal krasno baziliko in samostan. Tudi tam se je moral hitro posloviti in vrnil se je zopet preko Avstrije v Francijo. Obiskal je prelepo božjo pot Lurd, kjer je tudi maševal v votlini.

Povedal je, da je iz vsega potovanja odnesel najlepši vtis iz Lurda. Vožnja po morju je bila slaba, bil je zelo vesel, da je spet prišel nazaj na "suho" v New York in od tam srečno nazaj na Auroro. Samo tisti, ki ga je še kdaj slišal, ve kako zna lepo in zabavno pripovedovati.

F.M.

Pot v Michigan

Ko sem zjutraj vstal, šel sem najprej pogledat k oknu kakšno je vreme. "No, to je pa lepa! V takemle vremenu pa ni kaj preveč fletno voziti." In podobne misli so mi rojile po glavi, ko sem videl kako je divje snežilo in koliko snega je že napadlo. Namenjeni smo bili v Gornji Michigan. Tja sva z bratom Albinom spremljala častitega gospoda patra Štefana Savinška, ki je bil postavljen na eno izmed fara v Calumet-u, Mich. Lepo ali grdo, odpotovati smo morali.

Okrog 10 ure dopoldne je prenehalo snežiti. Po polževo smo jo odrinili. Na ledani cesti smo se držali pregovora: "Počasi se daleč pride!" Ceste so bile prazne, nič prometa.

Brez sitnosti smo prišli v Duluth. Prekoračili smo dvigalni most in bili smo v Superior, Wis., kjer smo se ustavili in malicali. Father je nama tako ponujal, da sva se z Binetom pošteno "nažokala". Posebno dobra so bila sheboygenska jabolka in keksi so se tudi prilagili.

V Wisconsinu so bile ceste bolj počiščene koakor v Minnesoti, čeprav je tam padlo več snega. Previdno smo vozili več ur, brez

kakšnih večjih akrobacij na ledu. Kaj lepega ne vidiš v teh severnih močvarah, posebno po zimi nimaš kaj gledati. Vsi trije smo govorili kot "jezični dohtarji", da se nismo dolgočasili. Poskus, da bi peli se je izjalovil. Kar ni šlo, ker smo vsi srepo gledali bleščeče se cesto, ki se je vlekla brez konca in kraja. Prišli smo do dolgega klanca. Pred nami smo videli več avtomobilov, ko so vrteli svoja kolesa in namesto, da bi šli naprej, so polzeli nizdol. Tudi naš težko obloženi "Olds" se je spuntal. Dooro pa je to, da imajo v Wisconsinu in Michiganu na vsakem klanca več sodov polnih peska. Kaj smo hoteli drugega? Z Binetom sva si obula galoše in suknjiče ter šla vna na oster zrak, da sva porivala. Bilo je tako gladko, da sva morala kaj oprezno hoditi, da se nisva prekučila. Posula sva pod kolesa in par metrov pred avtomobilom. Tu je imel Bine priliko, da je pokazal svojo mič in malo razgibal svoje glide, ki so kar zastali. Fr. Štefan je stopil na "gas", midva sva pa porinila. Kolesa so zagrabila na pesku in avto je dobil dovolj zaleta, da smo ga med žvižganjem koles prerinili do vrha. Vsedla sva se v avto in spet smo počasi rinili naprej. Jaz sem med porivanjem dobil tako gripo, da sem celo uro kašljal in komaj spravil kaj glasu od sebe. Šele, ko sem "pospravil" več pomaranč, sem spet prišel do glasu. Prav vrhu klanca se je pa pričelo drugo okrožje (county). Kakor bi odrezal, je bila od tam naprej cesta lepo počiščena in posuta za več milj.

V Michiganu so oile ceste slabše. Dobrih 50 milj smo se vozili po zviti peščeni cesti. Vasi in mesta so postajala vedno večja redkost. Videli smo, da prihajamo v deželo snega (Minnesota je dežela mraza). Letos je padlo tam "šeke" 15 čevljev snega: včasih ga imajo kar po 24 čevljev, kar je po mojem mnenju, no vsaj zame, malo preveč. Lahko si mislite v kakšnih nevarnostih in neprijetnostih je tukaj hodil naš oltarni kandidat, misijonar Baraga. Ob potu opaziš več stvari, ki spominjajo nanj, kot: vas Baraga in Baraga State Forest.

Ko smo prišli bolj na sever, so se pojavile mnoge izumrle vasi, ki so stale okrog izčrpanih bakrenih rudnikov. Po mostu smo se peljali preko kanala, ki deli polotok od celine. Bila je že tema. Cesta na polotoku je bila temeljito posoljena in tako smo vozili zadnjih 50 milj po žlabudri, kar ni bilo preslabo, v primeri z ledom.

Končno smo bili precej izmučeni na cilju - Calumet. V župnišču smo se pokrepčali z vročo kavo. Poslušali smo še lokalne radijo postaje, da smo izvedeli vremensko napoved, nato pa smo šli k počitku.

Zjutraj po maši smo zajtrkovali in si na hitro ogledali mesto, ki ima več lepih crkva. Najlepša med njimi pa je slovenska, ki ima dva zvonika in je res mogočna stavba, ki je lahko tamkajšnjim slovincem v ponos. Mesto izumira. Če se ne motim je nekđaj imelo 60,000 prebivalcev, sedaj jih pa ima samo še 12, 000. To kažejo tudi velike in lepe šole, ki so pa skoraj prazne. Rudnike počasi zapirajo.

Z bratom sva se poslovila od Fr. Stefana, nato pa odbrzela proti domu. Ceste so bile že popolnoma suhe, ker so bil čez noč nasoljene. Brez prestankov sva se vrnila. Ko sva stopila v kuhinjo se je mami odvalil velik kamen, ker^{le} ves ta čas za naju tako skrbeli.

SPODBUDNO PISMO

Chicago, 3. februarja 1954.

Dragi Franci Medved!

Pred dnevi sem prejel "Minnesotski Zvon". Vest se mi je zbu-
deila in rekla: "Dolžan si, plačaj!" Taka stvar stane, kajpada!
Zato prilagam \$2.00. Kadar bo prilika, pa bom še kaj primaknil.

Prav vesel sem Vašega mesečnika, čeprav več ne spadam med
"ta mlade". Lani so mi namreč rekli, da sem "srečal Abrahama".
Vendar pozdravljam Vaš idealizem, navdušenje, skrb in trud, ki ga
imate z urejevanjem in odpravljanjem lista.

List je namenjen mladini. Mladino naj bi MINNESOTSKI ZVON
spodbujal k ljubezni do materine besede, do vsega, kar nam je Slo-
vencem ljubo in drago. Slomšek je nekoč učil: "Vrli Slovenci, sve-
ta vera bodi vam luč in materina beseda ključ do zveličavne in narodne
omike". Tudi Vaš mesečnik oznanja ta poziv na svoj način mladini,
ki je odtrgana od slovenske zemlje.

Iskreno želim, da bi trud uredništva in uprave ne bil zamanj!
Delajte, žrtvujte, nekaj uspeha bo le!

Lepo Vas vse pozdravlja kar Vas je pri uredništvu in upravi

Vaš prijatelj

Mirko Feratič

P.B.A.

Ce znaš narobe slišati.

(nadaljevanje)

Abecednik mi sprva ni veliko pomagal. Precej strani sem moral obrniti, preden sem prišel do besede lesen in jo bral nesel. Kar poskočil sem od veselja. Potem je prišla beseda osem in sem jo bral za meso. Čez nekaj časa pa je prešel zraven še vol, ki sem ga pa takoj poslal na lov. To je pa tudi bilo vse, kar se mi je dalo tisti dan v abecedniku pravilno narobe brati in seveda tudi slišati. Posebno zadovoljen nisem bil s tem pridelkom in sem mislil že vse skupaj pustiti. Naenkrat me je pa prijelo novo zanimanje, ko sem opazil, kako smešno se nekatere besede narobe slišijo, čeprav pomena nobenega nimajo. Vzemite besedo hruška - akšurh! Če ni to od sile smešno! Ali pa mačka - akčam! Poskusil sem potem še s takimi, ki jih ni bilo v abecedniku. Zapisal sem si mineštra in bral - artšenim.

Ta reč mi potem ni šla nikoli več iz glave. Ko smo v šoli brali skupaj ali pa sem sam bral doma, sem besedo za besedo bral od zadnjega konca. Tako sem počasi še veliko "narobe-prav" besed našel v našem jeziku. Posebno sem si zapomnil: pisan - nasip. Pa še več takih. Najveji triumf sem pa doživel, ko sem narobe bral besede kot so: cepec, nežen, letel, lasal, maham...

Nikomur nisem povedal, kašne zabavne reči mi rojijo po glavi. Bil sem odslej zmerom tih in sam zase. Če sem le mogel, sem se ogibal ljudi. Mama je kmalu zapazila mojo zamišljenost. Zdelo se ji je, da se na tihem sam s sabo pogovarjam. Saj je bilo v resnici tako. Večkrat me je vprašala, če sem zamaknjen. Kaj je to nisem vedel, pa sem bil malo hud nanjo. Neki dan mi je prišlo na misel, da bi jo nekoliko izplačal. Ko je začela rogoviliti po kuhinji, da nam skuha večerjo, sem stopil noter in malo pogledal, kaj dela. Držal sem se modro kot kakšen zaresen važnič, zamišljenosti pa nisem kazal. Videl sem, da me je bila vesela. Morebiti je dobila upanje, da le še nisem čisto izgubljen. Takrat jo z vso slovesnosjo vprašam:

"Ali bo danes spet za večerjo ripmork?"

Čutil sem, da mi kri sili v glavo, pa sem se dobro potajil. S čudno velikimi očmi me je pogledala in kar z neznanim glasom vprašala:

"Kaj praviš, da bo za večerjo?"

"Ripmork sem rekl, če bo."

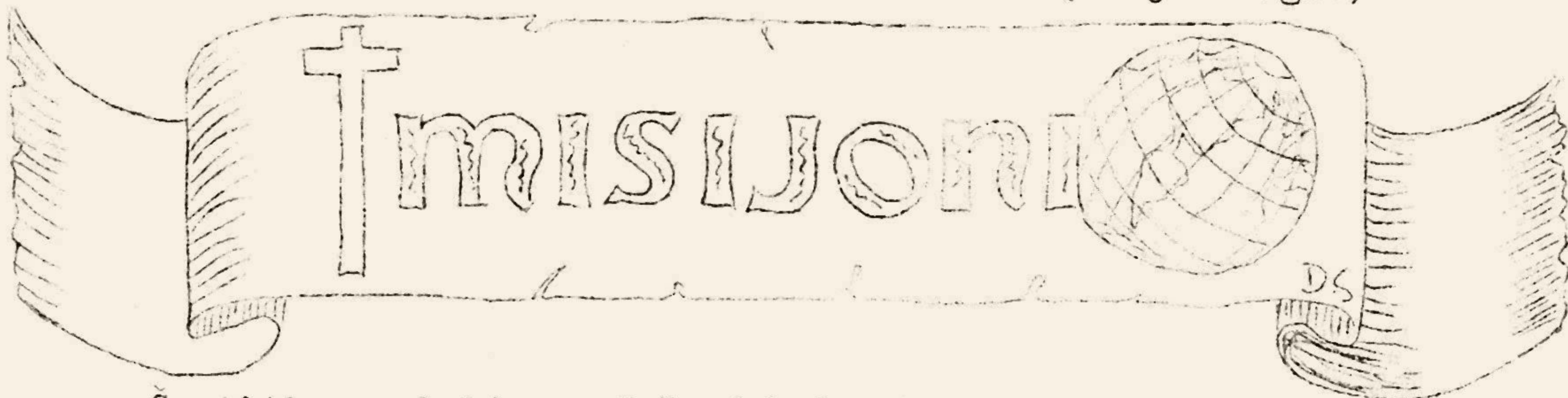
Kri sem si še pognal nazaj nekam navzdol in moj obraz je bil moško resen. Mama se je pa zagledala vame kot bi videla tučica pred

sabo. Vedel sem, da je moja zmaga popolna. Prav tako slovesno kot sem prišel, sem se obrnil in rekl čez ramo:

"No, če bi vi znali narobe slišati, bi vedeli, kaj sem vprašal."

Mič ni rekla. Stopil sem na stezo proti kozolcu. Po nekaj korakih sem pogledal nazaj. Stala je na vežnem pragu in z velikim vprašanjem v očeh zrla za mano...

(Dalje drugič)

Častiti g. misijonar Jože Cukače, ki misijonari v Bengaliji je zelo bolan. G. misijonarju je slovenska mladina zelo pri srcu in je tudi že večkrat kaj lepega napisal v Minnesotskem Zvonu. Vsem mladim Zvonarjem ga priporočamo v molitev.

Pavlina Jaricot

(Nadaljevanje)

....Pavlina

je v letih, ko se je že zavedala, vedno češče prihajala k žveličarju, skritem v tabernaklju. Že kot otrok se je mogla dalj časa, včasih celo uro muditi v tišini božjega hrama in se zaupno pogovarjati z božjim Prijateljem. Če jo je tudi pozneje, ko je prekipevala v mladostnem veselju do življenja, v hrepenenju po uživanju sveta in njegovih čarov, prikrit nemir silil k ragovoru z Njim, ki je "razveseljeval njeno mladost", je takoj jasno, da jo je Stvarnik sam hotel imeti zase. Ta deklica z izrazitimi voditeljskimi lastnostmi naj bi ne zapravljala svojih vzvišenih darov duha in srca v stemljenju po ničimrnem zmagoslavlju in minljivi zemski sreči. Bog je hotel dati njeni duši višji cilj. Da, On ji je hotel zaupati izvedbo važnih načrtov za širjenje svojega krajestva.

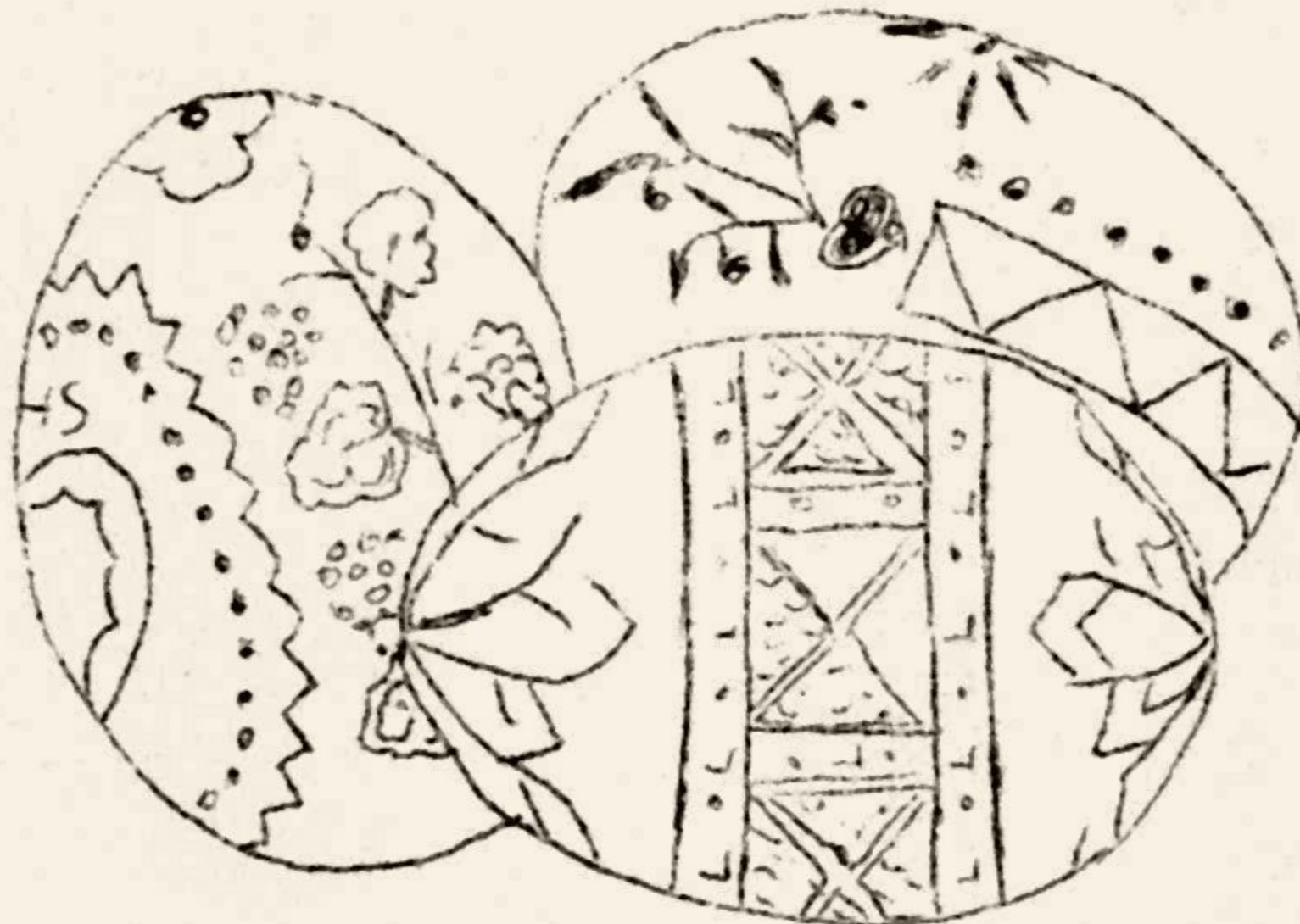
Milost božja zato ni nehala trkati na Pavlinino dušo. V težki živčni bolezni, katero ji je Bog poslal, je Pavlina božji klic preslišala, ker je bila želja po svetnem veselju v nji še premočna, pa tudi kot petnajstletno dekle še ni imela potrebne notranje izkušeno-

sti in uravnovešenosti.

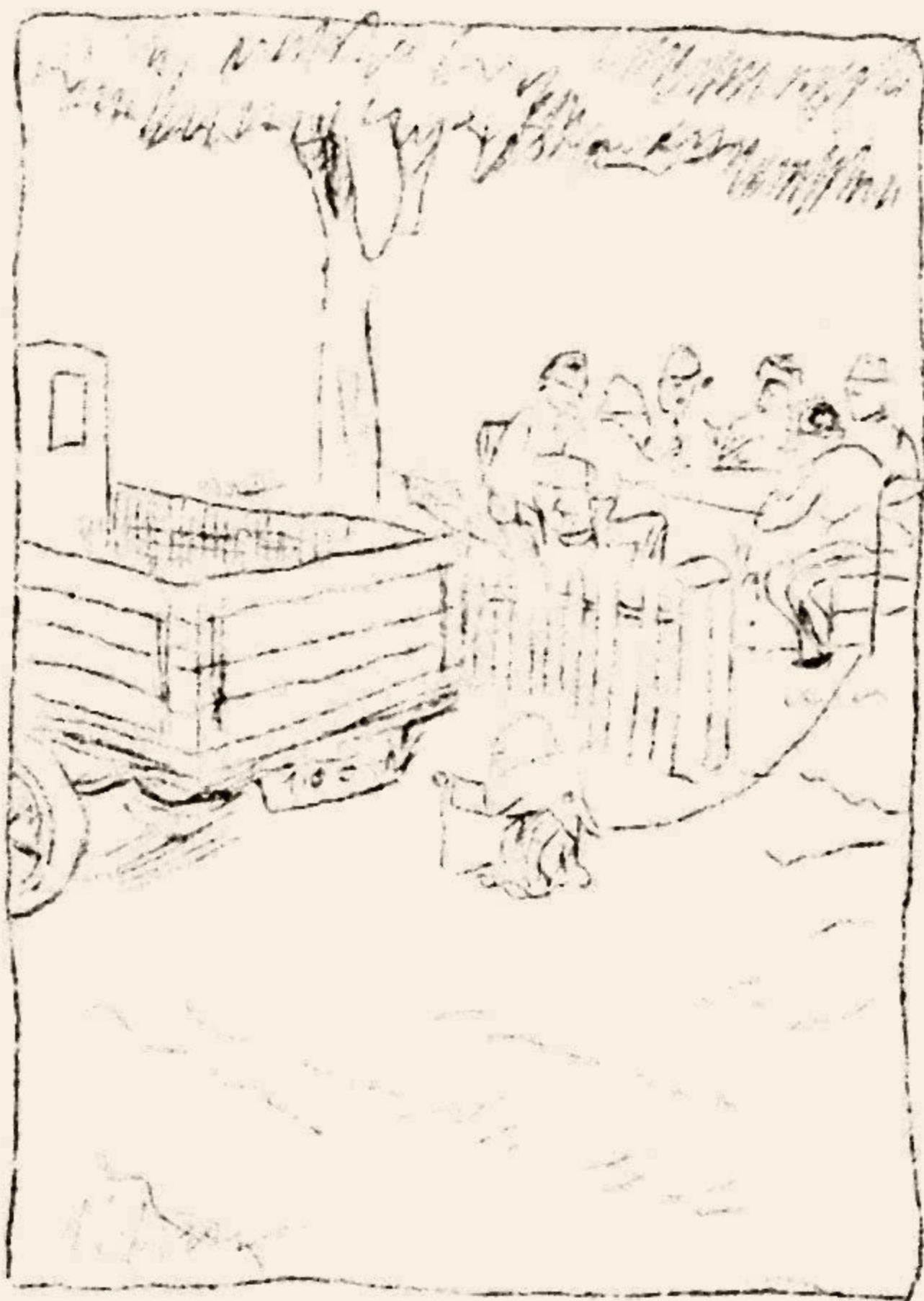
Toda sedaj v postnem času leta 1816., ko je hrup veselic in slavnosti v odličnih lyonski družbi za nekaj tednov prenehal, je postala Pavlinina duša dostopnejša. Hodila je s svojo sestro redno k postnim pridigam vikarja Wuertza v Saint Nizier. Ta je nekega dne govoril goreče in prepričevalno o prevarah nečimrnosti. Mlademu dekletu se je zdelo, da vidi pridigar njeno srce, da slika njeno dosedanje življenje v vsej ničnosti in da so pogledi poslušalcev obrnjeni vanjo, nečimrno krajico mlade lyonske družbe. Najrajši bi se bila pogreznila v zemljo od srama in potrtosti. Takoj po pridigi je silila svojo sestro, naj gresta v zakristijo, češ, da mora govoriti s pridigarjem. Nekaj minut pozneje je klečala v spovednici in priznavala v solzah, kako ničevno je bilo njeno življenje. Odslej bo zaživela novo življenje predanosti Bgu in neminljivim dobrinam njegovega kraljestva. Nekaj dni kasneje je opravila Pavlina dolgo spoved in si izbrala vikarja Wuertza za duhovnega voditelja.

Ta je bil mož, v katerem je bila velika gorečnost in bogata izkušnost dušnega pastirja, ter vroča vnema za božjo čast in pravico Cerkve. Odločno je branil v svojih polemičnih spisih pravice rimskega papeža in pobijal zmote galikanizma. Ni se bal ostro nasprotovati francoskim škofom in duhovnikom, ki so priznavali galikanske svoboščine. Nič čudnega torej, da so ga državne oblasti preganjale. Celo cerkvena oblasti so ga včasih ovirale pri njegovem delu, posebno ker je šel včasih v svoji gorečnosti predaleč. Enako je nastopal v svojem dušnem pastirstvu proti janzenizmu in tako mnogo gorečih duš obvaroval pogubnega strupa tega zmotnega duha.

(Dalje prihodnjič.)

PRIGODE NAGAJIVEGA BOBIJA

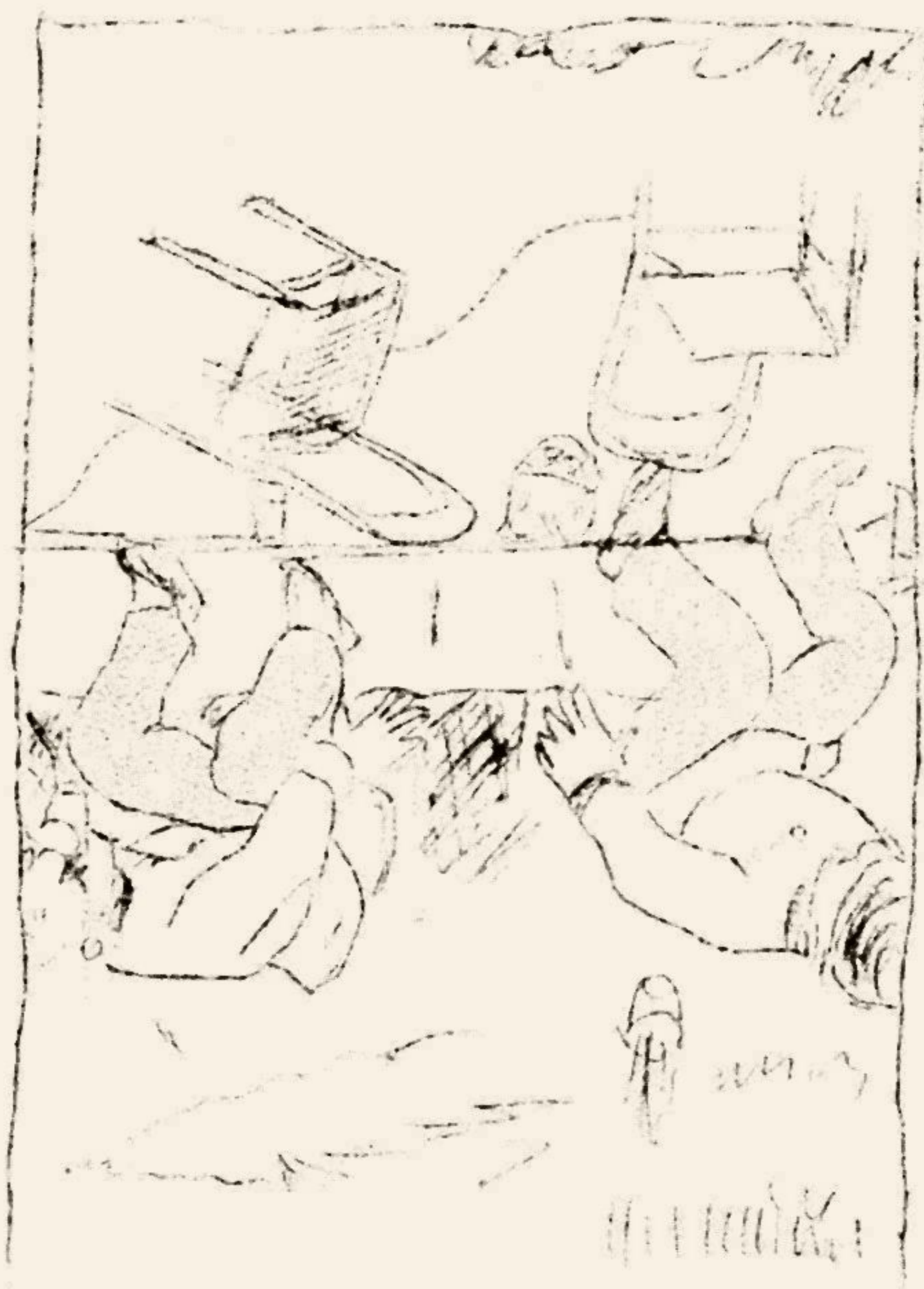

53.

Pred vrtno ograjo je stal prav tedaj pivovarniški avtomobil. Voznik je bil odložil nekaj sodčkov piva in se je baš hotel odpeljati. Opica je jadrno privlekla svojo vrv in jo v nekaj trenutkih privezala k zadnjemu koncu avtomobila. In tedaj - o, strah in groza!

54.

Tut! je zatrobilo, avtomobil je nana-doma potegnil in odsopihal po cesti v največji preplah redarjev, ki jim je tisti mah zmanjkalo stolov pod sedali, tako da so vsi hkrati telebnili na tla! A prav tako so tudi vsi takoj vedeli, da je Bobi tisti, ki jim je napravil to novo lopovščino.

NAROČITE

Katoliške Misijone

— o —

Lahko čitljivo - vsakemu razumljivo -
zelo bogato po vsebini

V Združenih Državah jih lahko naročite:

Rev. CHARLES WOLBANG
500 East Chelton Ave.
Philadelphia 44, Pa.

ANICA TUSHAR
Box 731
Gilbert, Minn.

NA ČASTNO MESTO

V Vašem stanovanju spada polica ali omara

S SLOVENSKIMI KNJIGAMI

Brezplačno in brezobvezno lahko dobite
SEZNAM SLOVENSkih KNJIG

Pišite na naslov:

ZDRAVKO NOVAK
18406 Neff Road
Cleveland 19, Ohio

Kdor naroči vsaj eno knjigo dobiva brezplačno list
"SLOVENSKA KNJIGA V DOMOVINI IN TUJINI"
ki prinaša članke o slovenski knjigi.

LIGA KAT. SLOV.

AMERIKANČEV

238 East 19th Street
New York 3, N.Y.

POŠILJAJTE PAKETE SVOJIM DOMAČIM PREKO
LIGE

PIŠITE PO CENIK

AKO STE V ZADREGI GLEDE DARU, KI GA ŽE-
LITE POKLONITI ZA ROJSTNI DAN ALI MATE-
RINSKI DAN ALI GOD ITD. SE OBRNITE NA

'BREDA CERAMICS'

NASLOV: SVETLIČ, 1015 A So. 10th St.
MILWAUKEE 4, WISCONSIN

NUDIMO VAM VSAKOVRSNA DARILA, UMETNI-
ŠKO IZVRŠENA V KERAMIČNI IN PORCELANSKI
TEHNIKI: KOT VAZE, BONBONIJERE, OB-
TEŽILNIKE, PEPELNIKE, FIGURINE, OKRA-
SNE KROŽNIKE, itd. NA ZAHTEVO IZVRŠI-

MO TUDI PRILOŽNOSTNA POSVETILA. AKO NAROČITE PRI NAS STE LA-
HKO BREZ SKRBI, DA BI VAŠ OBDAROVANEC PREDMET ŽE IMEL, KER
IZVRŠUJEMO VSE DOMA PO LASTNI ZAMISLI.

PIŠITE ŠE DANES PO CENIK!